

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **A. F. O.**, zast. JUDr. Františkem Severinem, advokátem, se sídlem Brno, Elišky Machové 41, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 8 Ca 181/2005 - 42,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 8 Ca 181/2005 - 42, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2005, č. j. 258/2005-220-SP/5. Tímto rozhodnutím bylo na základě odvolání dalšího účastníka řízení zrušeno rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví ze dne 4. 1. 2005, č. j. 12512/04-720/A, jímž bylo vydáno povolení k provozování veřejného vnitrostátního letiště Frýdlant nad Ostravicí, a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

V žalobě stěžovatel obsáhle věcně brojil proti označenému správnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2005, č. j. 258/2005-220-SP/5. Namítal jeho nezákonnost, jakož i vady řízení. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 8 Ca 181/2005 - 42, byla žaloba odmítnuta. Městský soud v Praze výslovně uvedl, že žalobou je napadeno

rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým nebyla nijak založena, změněna, zrušena ani závazně určena práva nebo povinnosti stěžovatele, neboť jím bylo toliko zrušeno původní prvostupňové rozhodnutí, a současně bylo správního orgánu I. stupně uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Rozhodnutí žalovaného tedy není podle soudu konečným rozhodnutím ve věci samé, ale je procesním rozhodnutím, které znamená pouze to, že správní řízení ve věci pokračuje a že o právech a povinnostech účastníků správního řízení zatím rozhodnuto není. Dále soud uvedl, že ačkoliv je napadené rozhodnutí formálně označeno jako rozhodnutí, stěžovatel jím ale nemohl být zkrácen na právech, protože se jím o žádných jeho právech či povinnostech nerozhodovalo. Práv a povinností stěžovatele se podle soudu bude týkat až nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci, případně pak i nové rozhodnutí odvolacího správního orgánu, pokud by došlo k podání odvolání a pokud by odvolací orgán je buď zamítl anebo prvostupňové rozhodnutí změnil. S odkazem na uváděné skutečnosti soud proto žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d), ve spojení s ustanovením § 70 písm. a) a na ustanovení § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) odmítl.

V podané kasační stížnosti proti tomuto usnesení městského soudu stěžovatel, s odkazem na důvod, vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., konkrétně uvádí, že Městský soud pochybil, když vyšel z názoru, že rozhodnutím žalovaného nedošlo k naplnění § 65 odst. 1 s. ř. s. Dále uvedl, že je nepochybné, že nebýt předmětného rozhodnutí mohl již 11 měsíců provozovat letiště a došlo tak k významnému zásahu do jeho práv a zájmů. Stejně tak uvedl, že napadené rozhodnutí je po formální i obsahové stránce rozhodnutím a došlo jím k „závaznému určení práv účastníka“; názor Městského soudu v Praze je účelovým a nemá oporu v právním řádu. Konečně pak stěžovatel uvedl, že Městský soud v Praze porušil čl. 90 Ústavy ČR a s Čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a pro svobod, když mu odňal ústavní právo na soudní ochranu před nezákonným a rozhodnutím Ministerstva dopravy ČR. Požadoval zrušení napadaného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení. Stejně tak požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu. Doplnil, že se v rámci zásady procesní efektivity snaží o dohodu mezi účastníky správního řízení. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda jsou dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Z povahy souzené věci, kdy žaloba byla odmítnuta, pak jmenovitě důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační

stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu či zastavení řízení.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Úřadu pro civilní letectví ze dne 4. 1. 2005, č. j. 12512/04-720/A, bylo stěžovateli vydáno povolení k provozování veřejného vnitrostátního letiště Frýdlant nad Ostravicí. Proti tomuto rozhodnutí podala třetí osoba (pan Ing. J. Š. a pan J. V.) odvolání, na jehož základě Ministerstvo dopravy ČR (žalovaný) napadané rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo Úřadu pro civilní letectví k dalšímu řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla usnesením Městského soudu v Praze, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 8 Ca 181/2005 – 42, dle § 46 odst. 1 písm. d) v souladu s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s. odmítnuta. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, která je nyní předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem č. 150/2002 Sb. a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 zákona s. ř. s.). Rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti; v tom případě se může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

Ze soudního přezkoumání jsou však vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími (§ 70 písm. a) s. ř. s.), tedy rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože se jimi nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují subjektivní veřejná práva nebo povinnosti. Takovým rozhodnutím podle Nejvyššího správního soudu (shodně s názorem Městského soudu v Praze) není správní rozhodnutí, jímž bylo zrušeno jemu přecházející prvostupňové správní rozhodnutí a věc byla správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení.

Pokud tedy městský soud žalobu proti rozhodnutí, jímž bylo zrušeno jemu přecházející rozhodnutí a věc byla správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení, odmítl, postupoval správně, neb takové rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Ostatně tomuto závěru odpovídá i dosavadní judikatura správních soudů, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 As 35/2004 - 56, ze kterého vyplývá, že *rozhodnutí správního orgánu podle § 59 odst. 3 správního řádu definitivním způsobem neupravuje veřejná subjektivní práva účastníků řízení (nezakládá je, nemění, nedeklaruje ani neruší), a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 a § 70 písm. a) s. ř. s. a žaloba proti němu je tedy dle § 68 písm. e) téhož zákona nepřijatelná*. Obdobně viz i usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2005, č. j. 57 Ca 53/2005 - 18, ze kterého vyplývá, že *rozhodnutí správního orgánu podle § 59 odst. 3 správního řádu*

definitivním způsobem neupravuje veřejná subjektivní práva účastníků řízení (nezakládá je, nemění, nedeklaruje ani neruší), a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 a § 70 písm. a) s. ř. s. a žaloba proti němu je tedy dle § 68 písm. e) téhož zákona nepřípustná.

Jinými slovy žalobou se ochrany podle soudního řádu správního nelze domáhat proti správnímu rozhodnutí, kterým se toliko ruší jemu předcházející nepravomocné rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc se vrací tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

S odkazem na uvedené jsou irelevantní i další námitky stěžovatele (stěžovatel zejména brojil proti nepodřazení rozhodnutí žalovaného pod dikci § 65 odst. 1 s. ř. s., dovozoval, že napadené rozhodnutí je po formální i obsahové stránce rozhodnutím a došlo jím k „závaznému určení práv účastníka“, přičemž názor Městského soudu v Praze je účelovým a nemá oporu v právním řádu, resp. dovozoval, že došlo k porušení čl. 90 Ústavy ČR a s Čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a pro svobod), neb postup soudu byl zcela v souladu se zákonem, jak je uvedeno výše. V žádné z námitek tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nemohl přisvědčit.

Pokud jde o výslovnou námitku stěžovatele – že nebýt rozhodnutí žalovaného mohl stěžovatel 11 měsíců provozovat letiště a došlo tak k významnému zásahu do jeho práv a zájmů – je třeba uvést, že ani tato námitka nemohla na posouzení věci ničeho změnit. Především je třeba znovu zdůraznit, že zrušeno bylo nepravomocné rozhodnutí, které ještě žádná práva nezaložilo, a dále, i když je samozřejmé, že správní řízení a v něm vydávaná rozhodnutí musí respektovat zásadu ekonomie a rychlosti řízení, nemůže upírat práva dalších účastníků řízení (v souzené věci těch účastníků, kteří podali proti správnímu rozhodnutí I. stupně úspěšně odvolání).

Je proto třeba uzavřít, že Městský soud v Praze postupoval správně pokud uvedl, že uvedeným rozhodnutím nebyla nijak založena, změněna, zrušena ani závazně určena práva nebo povinnosti stěžovatele a žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s odkazem na ustanovení § 70 písm. a) § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a stěžovatel neměl v řízení úspěch.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu